

stalruimte, waarin heupwiegend één voor één de meiden verschenen. Hij voelde hun lijfsgeuren langs zich strijken en vluchtte weg in den dichten sneeuwjacht, schreeuwend van pijn. Er bleef een ijl geluid achter in de stilte, rinkelend als van metaal.

Tegen den morgen keerde hij: kreupel, verstijfd. Striemen overdekten het weerbarstig lichaam. De honden likten de erbarmelijke voeten. Maar een knecht sloeg zijn ronde vuist naar hem uit, met een gesmoorde kreet terugspringend bij de herkenning van het bezoedeld gelaat.

Harde woorden bonsden op zijn dof-gedacht hoofd. Hij luisterde naar zijn gemarteld bloed. Hulpeloos zag hij zijn kleine moeder staan voor den drift van zijn vader. Zijn armen sidderden als verlamde vlerken. Zwaar hing het leed in de morsige rafels van zijn smal, vèr-uitgescheurd overkleed.

VI.

Het was zijn moeder, die voor den laaienden haard van den herrezen Christus sprak. Hij hoorde haar dunne stem tusschen het knetteren der vlammen opsteken en vergat uit welken menschelijken mond de woorden geboren werden, die zich blindelings nederstortten in zijn hart. Hij streelde haar vereelte handen, knielde en legde zijn droevig hoofd in haar schoot. Zij zag naar hem neer, en weer voelde hij de foltering van zijn bloed onder haar zegen. In de schuur vond hij zijn vader, maar hij bleef sprakeloos staan voor de omrimpelde oogen, waarin het vale winterlicht bezwaken was. En met onvaste schreden liep hij het erf op, rillend: tusschen de witte hagen een goor, weggejaagd dier.

Opnieuw ving het sneeuwen aan. Eer het duister inviel, sloop hij terug. Voor de tweede maal. Koorts-klam woelde hij op zijn leger. Sterren schoten als pijlen door het golvend dak. „Ik kom!” riep hij vervoerd. Een vrouw stond aan zijn zijde. Toen hij overeind sprong, ontving zij hem in haar armen. Het zilveren schild van heur haar wierp zich ontstuimig over hem heen. Hij schreide en werd leeg, gulzig gedronken door wie hem het eerst had verzadigd.

Schrijlings zat de dood op zijn hijgende borst. „Ik ben het !” schreeuwde hij, slaand naar zijn schaduw, die door de wildbewogen kaarsvlam tegen de balken geworpen werd. Aan het voeteneind knikkebolde zijn vader. Zijn lippen prevelden. Bij elk woord knapte zijn moede stem in een zenuw-snik af. „Drinken”.... steunde de ander.

Door zijn smachtend ingewand brandde het water. Willig strekte hij zich.

VII.

Langzaam genas hij. Zijn lichaam was smaller nog geworden en kinder-blank. In de wijde stilte van den zolder leefde hij zonder verlangen.